

Την 21η Σεπτεμβρίου του 2010 μιλώντας στη Βουλή για το νομοσχέδιο «Κατάργηση και συγχώνευση υπηρεσιών, οργανισμών και φορέων του Δημοσίου Τομέα», σε μια εποχή που οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από εξαγριωμένους διαδηλωτές που κράδαιναν πλακάτ ουρλιάζοντας προς τη Βουλή «Κλέφτες», αισθάνθηκα την ανάγκη όχι μόνο να υπερασπιστώ την κοινή λογική και το πολιτικό σύστημα, αλλά κυρίως να πω την αλήθεια ώστε η συζήτηση να επικεντρωθεί στο πραγματικό πρόβλημα.

Είπα: «Η απάντηση εις την κατακραυγή που υπάρχει εναντίον του πολιτικού προσωπικού της χώρας, στο “πώς τα φάγατε τα λεφτά;” που μας ρωτάει ο κόσμος, είναι αυτή: “Σας διορίσαμε. Τα φάγαμε όλοι μαζί, μέσα στα πλαίσια μιας σχέσης πολιτικής πελατείας, διαφθοράς, εξαγοράς και εξευτελισμού της έννοιας της ίδιας της πολιτικής”».

Από το 2004 έως το 2008 αυξανόταν το ΑΕΠ κατά 3,5%, ενώ άλλο ένα 3,5% του ΑΕΠ δανειζόμασταν, δηλαδή είχαμε ετήσιο πλεόνασμα 7%. Φτάσαμε στο σημείο της αδυναμίας πληρωμών. Πού πήγαν αυτά τα λεφτά κατά κύριο λόγο; Αυξήθηκαν κατά 50% οι δημόσιοι υπάλληλοι και διπλασιάστηκε ο όγκος των μισθολογικών υποχρεώσεων του Δημοσίου.

Δεν μπορούσα να γνωρίζω βέβαια τις αντιδράσεις που θα προκαλούσε αυτή μου η φράση, ούτε είχα προσχεδιάσει μια συγκλονιστική παρέμβαση στον δημόσιο διάλογο για λόγους αυτοδιαφημιστικούς, προσωπικής προβολής ή εξαιτίας του «κυνισμού» τον οποίο διάφοροι μου απέδωσαν αργότερα.

Ούτε μπορούσα να φανταστώ τη διαστροφή που θα επακολουθούσε, το μίσος και το πάθος που διέδιδαν με μια συντονισμένη ομοβροντία κακοήθη blogs, τυχάρπαστα, λαθρόβια, και «έγκυροι» δημοσιογράφοι των πιο μεγάλων εφημερίδων και σύσσωμο, βέβαια, το ραδιοτηλεοπτικό σύστημα. Δεν μπορούσα να φανταστώ επίσης το ενδιαφέρον που θα προκαλούσε, πέρα από αυτή τη χυδαία και αποτρόπαιη κορυφή του παγόβουνου που περιέγραψα, σε ευρύτατους κύκλους, σχολιαστές αλλά και στελέχη του ΠΑΣΟΚ που βρήκαν την ευκαιρία να μου

Ε1.
Εικόνα
που έρχεται
ως αποτέλεσμα
από τη
διαδικτυακή
αναζήτηση.

επιτεθούν με το γνωστό συντροφικό ήθος που διέπει τις σχέσεις των μελών του ΠΑΣΟΚ μεταξύ τους. Ούτε μπορούσα να φανταστώ, επίσης, τη βαθμιαία αποδοχή και αποκατάσταση της βασικής ιδέας, μια δικαίωση η οποία κυρίως τα τελευταία χρόνια έχει γίνει η κυρίαρχη τάση της κεντρικής συζήτησης που ξεκίνησε τότε και δεν σταμάτησε ποτέ μέχρι σήμερα.

Θεωρούσα πάντα ότι υποχρέωση μιας πολιτικής προσωπικότητας είναι να δημιουργεί πολιτική. Για να διαπιστώσετε πότε συμβαίνει κάτι τέτοιο, υπάρχει μια πολύ απλή μέθοδος. Ρωτάτε τον συνομιλητή σας αν γνωρίζει τον Α ή τον Β ή τον Χ. Και αν τους γνωρίζει, τον ρωτάτε να σας πει μία φράση ή μία ιδέα που εξέφρασε ο υπό κρίση πολιτικός και εντυπωσίασε την κοινή γνώμη, αρνητικά ή θετικά. Συνήθως, ενώ είναι γνωστή η προσωπικότητα, ο πολίτης δεν βρίσκει μία φράση ή ιδέα που να του έχει εντυπωθεί.

Ενάμιση χρόνο μετά και πατώντας στη μεγαλύτερη μηχανή αναζήτησης του πλανήτη, το γνωστό σε όλους μας Google, τη φράση «Τα φάγαμε όλοι μαζί» θα βρούμε πάνω από 1.200.000 σελίδες παραπομπών σε κείμενα και άρθρα που γράφτηκαν όλη αυτήν την περίοδο και πάνω από 400.000 παραπομπές σε φωτογραφίες. Εκατοντάδες χιλιάδες επίσης είναι οι προβολές του βίντεο από εκείνη τη συνεδρίαση της Βουλής. Αυτοί οι αριθμοί δείχνουν πως οι δημοσιογράφοι, ο κόσμος, τα blogs και γενικά η κοινωνία δεν άφησαν να περάσουν έτσι αυτά τα λόγια και αναρωτήθηκαν, έψαξαν και ενδιαφέρθηκαν να δουν κατά πόσο και σε ποιο βαθμό είχε ο καθένας συμμετάσχει σε αυτό το φαγοπότι.

Βέβαια, στην πολιτική κρίνεσαι πάντα εκ του αποτελέσματος. Το τι πραγματικά ήθελα να κάνω έχει πολύ μικρή σημασία. Πιστεύω όμως ότι έχει ένα αυτοτελές ενδιαφέρον να ομολογήσω «ενώπιον του ελληνικού λαού», τρόπον τινά, τα κίνητρά μου. Γιατί το είπα αυτό; Πώς μου ήρθε;

Είχα έντονα την αίσθηση και τη διατηρώ, βέβαια, και σήμερα ότι η κυρίαρχη ιδεολογία στην Ελλάδα, που, τελικά, συμπυκνώνεται σε κάθε εποχή και σε κάθε χώρα σε 3-4 φράσεις, ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη. Επικίνδυνη για τη μελλοντική οικονομική ανόρθωση του τόπου, επικίνδυνη για τη δημοκρατία και τους θε-

σμούς, επικίνδυνη, τέλος, για τον πολιτισμό μας και την κοινωνική μας συμβίωση. Ήταν επικίνδυνη γιατί απείχε από την πραγματικότητα και γιατί έπαιρνε τη μορφή, παλιά και πασίγνωστη, της αναζήτησης αποδιοπομπαίων τράγων, των θεωριών συνωμοσίας και του πογκρόμ κατά των υπονομευτών.